

sig som deltager i en af forgængerstaten indgået traktat. Han var herunder gået ud fra, at der ikke i moderne folkeret eksisterede nogen generel regel om succession i traktater og ej heller en formodning om kontinuitet i traktatforhold. En sådan ville efter hans mening stride mod princippet om staternes selvbestemmelsesret. I udviklingslandenes indlæg fremhævedes betydningen af denne del af rapporten, medens f. eks. New Zealand og Storbritannien fremhævede, at selvom der ikke eksisterede nogen generel regel, viste praksis dog, at mange nye stater foretrak at succedere i forgængerstatens traktater, hvorfor det måske ikke altid var i de nye staters interesse, at der ikke blev etableret en generel regel.

Rapportøren havde i øvrigt udarbejdet traktatartikler for så vidt angår multilaterale traktater (art. 7 og 8) og var her gået ud fra, at nye stater, selvom de ikke havde pligt til at blive tilsluttet sådanne traktater, dog, bortset fra visse specielle undtagelser, havde en ret til at blive det. Dette synspunkt fandt også støtte i udvalget.

Rapportørens arbejde vil blive fortsat bl. a. med henblik på at opstille regler om dispositive eller territorielt afgrænsede traktater, og visse lande, herunder Frankrig, udtalte, at de først kunne udtale sig om de opstillede traktatbestemmelser, når de kunne bedømmes i deres helhed.

III. Staternes ansvar.

Rapporten om staters ansvar for uretmæssige handlinger (unlawful acts) var på et forberedende stade og blev derfor kun genstand for få kommentarer i 6. udvalg. Enkelte lande, herunder Frankrig, Tanzania og Chile gjorde sig til talsmænd for, at folkeretskommissionen udover at beskæftige sig med retmæssige og uretmæssige handlinger også burde se på staters ansvar for handlinger, som måske nok var retmæssige, men alligevel skadelige, herunder f. eks. forurening.

IV. Mestbegunstigelsesklausuler og spørgsmålet om aftaler sluttet mellem stater og internationale organisationer eller mellem flere internationale organisationer.

Disse punkter blev ikke behandlet i 6. udvalg i år, men enkelte udviklingslande

kom i deres indlæg ind på muligheden af at koncentrere arbejdet om ikke-diskrimination i stedet for om mestbegunstigelse.

V. Arbejdsprogram m. v.

I folkeretskommissionens rapport foreslages det, at dens 23. samling i 1971 blev udvidet fra 10 til 14 uger for at gøre det muligt at færdigbehandle traktatudkastet om forholdet mellem stater og internationale organisationer, inden kommissionens nuværende valgperiode udløber med udgangen af 1971. Det foreslodes endvidere, at kommissionen skulle udgive en ny udgave af publikationen „The Work of the International Law Commission“. Østlandene og visse af de vestlige lande, herunder Storbritannien og Frankrig, kunne ikke tilslutte sig disse forslag i det omfang, de betød ekstra udgifter. Et af kommissionen fremsat forslag om at gøre spansk til arbejdssprog ved folkeretskommissionens næste seminar blev mødt med sympati i udvalget.

VI. Resolutionen.

15 lande udarbejdede et resolutionsudkast, hvori der ydes godkendelse af folkeretskommissionens arbejde på dens 22. samling, udtrykkes en særlig tak til kommissionen i forbindelse med 25 års jubilæet og gives en godkendelse af kommissionens foreslåede arbejdsprogram for 1971. Mere specifikt udtales det, at kommissionen bør fortsætte sit arbejde med forholdet mellem stater og internationale organisationer, staters succession, staters ansvar, mestbegunstigelsesklausuler og spørgsmålet om traktater mellem stater og internationale organisationer og mellem internationale organisationer. Endelig godkendes et forslag om udgivelse af nye udgaver bl. a. af publikationen „The Work of the International Law Commission“ samt forslag om at søge arrangeret yderligere seminarer i forbindelse med kommissionens møder.

Da resolutionsudkastet kom op i 6. udvalg, fremlagde Sovjetunionen ændringsforslag hertil, idet man ikke fra sovjetisk side mente at kunne gå med til yderligere udgifter i forbindelse med kommissionens arbejde. Især mente man ikke, at det var nødvendigt at udvide folkeretskommissionens